

Bármerre menjünk, nyugtot nem találunk,
Mert szívünkben csak béke nem honol.

De majd jön a halál. Unott közönnyel
Int és a semmiségbe visszahi:
S békés kéjjel nyugszunk a síri ólban,
Mi, Epikúr szomorú disznai...

(Szilágyi Géza: Válogatott régi és új versek. Budapest, é. n. 22–23.)

Napló

MÓRICZ ZSIGMOND

[...]

Március 30.

Pénteken reggel elolvasta¹⁵ a *Gaea* c. írást, amit frissen hoztam a gépből, s azt mondta. Lehunytt szemmel tartotta, mintha aludna vagy halott volna.

– Jó?

– Jó.

– Szép?

– Szép.

– Tetszik?

– Nem!!!

– Elégessem?

Hallgatott. Akkor rettenetes szemekkel rám dühödve, teljes erőből kiáltotta.

– Addig nem tudott megírni ilyen baszást, míg a kurvával¹⁶ nem volt.

¹⁵ Holics Eugénia (Janka) tanítónőről, azaz Móricz első feleségéről van szó, akit 1905-ben vett el.

¹⁶ Azaz: Simonyi Mária színésznő. Móricznak viszonya volt vele s 1926-ban feleségül is vette, miután Janka 1925-ben öngyilkos lett, mert nem tudta túltenni magát férje hűtlenségén és – ahogy ő érezte – árulásán.

Oly félelmetes és váratlan volt, hogy kiszédültem a szobából.
A másik szobában ott volt Terka, s kellett hallania. Az arcán látszott,
hogyan hallotta, ijedt s csüggedt volt.
Többet nem beszéltem vele. [...]

*(1925. In Móricz Zsigmond: Naplók. 1924–1925. Kiad. Cséve Anna.
Budapest, 2010. 356–357.)*

Agglegény dala

SZILÁGYI GÉZA

Valaki megrontott. Halott rég.
Nem ismertem. De éjjelente
Hivatlanul bukik eszembe.

Ki tudja, hány száz éve rejti
Idegen földben síri mélység.
Porrá foszolt, de vére él még.

Egy nőt ölelve, beteg vére,
Vér, melytől mámoros az ördög,
Belelángolt a nő érébe.

A nász láng éltet szülő volt.
Az őszám kora sírba tért rég:
Ki nem szikkadt a vére, él még.

Beteg, sűrű, fekete vér
Foly-foly azóta egyre, régen,
Megannyi nemzedék érében.